

Výslechem inž. Františka Z-a a Marie J-ové jest prokázáno, že se stěžovatel v době doručování tohoto usnesení nezdržoval ve svém bytě, nýbrž dlel po celou dobu školních prázdnin se svou rodinou mimo město. Výslechem listonošů Jana D-a a Antonína S-a jest prokázáno, že listonoš Jan D., jemuž doručení usnesení bylo svěřeno, je předal k doručení listonoši Antonínu S-ovi, u něhož stěžovatel se svou rodinou bydlel, a ten prostě uložil zásilku na poště a oznámení o uložení dal stěžovateli do bytu. I kdyby se za to mělo, že bylo přípustné, by listonoš Jan D. předal zásilku listonoši Antonínu S-ovi jako poštovnímu orgánu k doručení stěžovateli, nelze uznati za správný postup, jak si Antonín S. jako poštovní orgán počínal při doručení zásilky s bílým zpátečním lístkem. Nezastihl-li doma stěžovatele, který dlel tehdy se svou rodinou na letním bytě, a nebylo-li snad v jeho bytě jiných domácích osob, kterým by byl mohl zásilku podle § 102 c. ř. s. doručiti, měl ji, byla-li mu adresa stěžovatelova známa, za ním zaslati (§§ 15 (1) a) a 14 (2) a) nařízení ministerstva pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927 čís. 15 otištěného ve Věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1928 čís. 9, str. 184, sdělení čís. 84); pakli mu adresa stěžovatelova nebyla známa, takže zaslání nebylo možné, měl sice zásilku uložiti na poštovním úřadě, poněvadž se doručení nemělo státi do vlastních rukou, ale měl na dvěře stěžovatelova bytu připevniti písemné oznámení, že ji ukládá na poště; pak by bylo bývalo provedeno náhradní doručení tak, jak předpisují § 104 c. ř. s., který platí podle § 88 org. zák. i pro doručování zásilek v řízení nesporném, a §§ 15 (1) b) a 14 1 b) nařízení ministerstva pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927 čís. 15. Ježto listonoš Antonín S. se nezachoval podle těchto předpisů, jest náhradní doručení neplatné a lze proto lhůtu k rekursu počítati teprve ode dne, kdy si stěžovatel vyzvedl zásilku na poště (srov. rozh. čís. 9031 sb. n. s.). Ježto, jak prokázáno, stěžovatel po celé školní prázdniny dlel mimo město, mohl si zásilku na poště vyzvednouti až po svém návratu z prázdnin do města. Tím je osvědčena pravdivost jeho tvrzení, že si zásilku vyzvedl na poště až dne 31. srpna 1931. Od toho dne jest tedy počítati lhůtu rekursní. Ježto stížnost byla dána na poštu 10. září 1931, byla podána podle § 11 nesp. říz. z roku 1854 včas a byla neprávem odmítnuta rekursním soudem jako opožděně podaná.

Čís. 11369.

Otázka, zda bylo manželčino ohrožení (§ 382 čís. 8 ex. ř.) osvědčeno, podléhá přezkumu dovolacího soudu.

Osvědčení jest doličováním pravdy, usnadněným proti důkazu co do míry a co do způsobu provedení, znesnadněným však co do prostředků, jimiž se má státi, zvláště tím, že se k němu nehodí vůbec žádný průvod, jež nelze bez průtahu provést, a že jest veskrze vyloučen důkaz příšežným výslechem stran.

K povolení prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. stačí ohrožení tělesné bezpečnosti manželky při dalším spolužití s manželem.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, R II 423/31.)

V řízení o žalobě o rozvod manželství od stolu a lože a o placení výživného navrhla manželka povolení prozatímního opatření placením výživného. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Otázka, zda bylo manželčino ohrožení osvědčeno, podléhá přezkumu dovolacího soudu, při čemž jest vycházeti s hlediska, že osvědčení jest doličováním pravdy, usnadněným proti důkazu co do míry přesvědčení a co do způsobu provedení, znesnadněným však co do prostředků, jimiž se má státi, zvláště tím, že se k němu nehodí vůbec žádný průvod, jež nelze bez průtahu provésti a že jest podle prvního odstavce § 274 c. ř. s. veskrze vyloučen průvod přísežným výsledkem stran. Ve věci samé stačí ovšem osvědčení, že jest manželka ohrožena na některém ze svých právních statků, jehož porušení by bylo důvodem k rozvodu manželství od stolu a lože podle § 109 obč. zák., tedy také ohrožení její tělesné bezpečnosti při dalším spolužití s manželem, jak bylo již dovozeno rozhodnutími nejvyššího soudu čís. 865, 5246, 6897, 8132 sb. n. s. Takové osvědčení v tomto případě není.

Čís. 11370.

Pro nárok, by žalovaný byl uznán povinným upravit plot tak, by voda měla volný odtok a nebyla zadržována, a nechatí stoku tam, kde jest plot, volnou a ji čistiti, jest přípustný pořad práva.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R I 851/31.)

Žalobci domáhali se žalobou, o niž tu jde, na žalovaných, by žalovaní byli uznáni povinnými upravit plot tak, by voda měla volný odtok a nebyla zadržována, a nechatí stoku tam, kde jest plot, volnou a ji čistiti. Soud první stolice vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: § 75 zákona ze dne 28. srpna 1870 čís. 71 z. zák. upravující příslušnost úřadů správních, má platnost jen, jde-li o ochranu práva veřejného, čehož v souzeném případě není. Podle obsahu a návrhu žaloby nepodali ji žalobci v zájmu veřejném, nýbrž v soukromém, vlastním zájmu na ochranu svého vlastnictví, které podle jich tvrzení bylo porušeno tím, že přirozený odtok vody ve stoce žalovaní zahradili hustým plotem, menšími kusy dřeva a kolíky, takže voda pak neměla volný odtok, čímž žalobcům byla způsobena škoda. Nejde tu o žalobu o náhradu škody, nýbrž o žalobu ve smyslu § 364 obč. zák. V žalobě ovšem nebylo tvrzeno, jakž žalobci teprve při roku dne 8. května 1931 přednesli, že se mezi stranami stala úmluva ohledně